

7

Protokoll fört vid Diskussions-
föreningens Trästs möte hos
Hemming Persson i Osterkålen
Söndagen den 23 Nov. 1890.
§ 1.

Förättades upprop hvarvid följande med-
lemmar befunns frånvarande: Jonas
Petters Nilsson, Jöns Nilsson, Olof Nilsson,
Simon Nilsson, Per Olsson, Per Jonsson,
Erik Stal, Nils Jonsson alla från West-
erkålen, Lars Danielsson, Olof Jonsson,
Per Olsson, alla från Osterkålen
J. P. Gren, Per Larsson, Magnus Larsson,
Lars Larsson, Anders Eriksson, Olof
Olsson, alla från Barken samt Anders
Johansson i Hissmora och Erik
Nilsson i Lvarnlösa.

§ 2.

Upplästes och justerades det under
föregående möte förda protokollet.

§ 3.

Som Carl Granlund under föregående
möte blifvit vald att under detta möte
underhålla, blef han nu på fleres be-
gäran dertill uppfordrad. Derpå han
uppträdde och uppläste några gavs
kåd till unga män, som vilja gifta
sig, och äfven några dets till ungdomarna.
Derpå sjöng han en viss författad för
tillfälle af signaturen C. Gladu. Svulken
tycktes symmeligen vinnas medlemmarnas
bifall. Därför äfven Olof Olsson i Westerkålen
uppträdde och hemtalade till Carl Granlund
huruvida han vore villig att afstå namnet
viss, att som en kuriositet laggas till
föreningens handlingar.

Denne begæran ville ikke Carl Granlund
opfyldt, dog, lemnade han sitt bifall
till att föreningen skulle få afskrifva visan,
och han hon derfor (ehuru detta ikke
kunde være møtets mening) har blifvit
i protokollet inført.

Et poem tillegnet discussionsforeningen
"Fjst" i Tiden i November anno 1870
af (C. Glaser) Medlem "Petter Jønsen"
har lig i Fædreslandet.

1. So herov Glaser for eder ånna att sjunga
Om i detill viljen lyssna gamla som unga
Det ar så sällan som Glaser låter sig höra
När nu det hander så låna detill ert öra.
2. Jag for det första om vår forening vill säga,
Blott några ord, men ni låter bli dem att väga
Med minn ord jag ej någon af er vill ståta
Sj om så vore jag fört er grundligt vill låta
3. Dess namn ar "Fjst" men dess ändamål ar hets amne
Sj har skall yttras och diskuteras förbannat
Dess tjenstemän sine pysslor ståta med åra
Dock ingen mästare ar förrän man fått låra.
4. När klockan visar att man skall börja med mötet
Så intar alla sin plats. Ordforarn det mötet
Marscherar just lite stolt till bordet och får
Deri foreningens klubb så att det smälles.
5. Håmud förklarar han mötet öppnadt med mera
så kommes upprop, sen gäller det att justera
Det protokol som från förra mötet ar uppesatt
Deri det visis om sekreterarn ar tafatt.
6. Som sekreterare ar ej afundsvartt vara
Uti hoist yttrande komma just på det klara
Uaf allt kallprat ett protokoll konstruera
Och sen for kritik bli uttall, får han riktiga.

7. När allt är klart tager diskussionen sin början
 Om man då tänkt någonting man drar ut sig smojen
 Ja man tvanandra försöker få på det halft
 Den nyiter man af att se hur de sig förvaras.
8. Her roligt ad då man rikstigt vänter och vrider
 Och huggar in på tvanandra så att det svider
 Då nyiter "Gladi" med lust och frogd at debatten
 Och gör nog sitt till att få den het sa mig katten.
9. I diskussionen man svensko språket skall förä
 Ibland det låter som Malapük för vilt äro
 Har reserveras ja här vobelas och bråkas
 Här blir man klok blott man kan forstå allt som språkas.
10. Ja vår förening är prisvärd det vill jag säga
 Här får man öfva både tankar och talformiga
 På njutningsmedel här beides gratis tilliten
 Af bästa tobak, du här får stoppa din pipa.
11. Han gör och framsteg ty knappast han humnit att trompa
 Ut sina barnskor förhan han köper sig lampor
 Skad fotagen till, samt böcker skrifbläck, och papper
 Man kanske här får både mat och kläder i kappet.
12. Skattmästar fins som föreningskassan skall sköta
 Om penning saken vill spricka skall han den blöta
 Han smicket lättar nygåd den tyttletnes kassa
 Han liknar Judas med pengad, det kan ju passas.
13. Dörrvakten finns och som dörren trycket skall vakta
 Om krighess ad det, ni bör det noga beakta
 Om ny Ören Dufva berakar noga hvar ingång
 War därför lugn du är rikent fredatt för intning
14. Till sist jag önskar at vår förening all lycka
 Om Gladi nu kunde sluta koden ni lycka
 Ja jag skall sluta men ber er lemna at glömskan
 Till hvad jag sjungit det ad min lifliga önskan.
15. Förrän jag slutar jag dock en lön ville bedja
 Och till det kunde förmult jag vågar att värdja
 På mitt poem ni för stora ansevärk ej ställe
 Jag är ej gjord till poet och duger ej heller.

16. Min tanke bindes af allt för många bekymmer
 Och märkas malen för mig dikterns himmel bortbekymmer
 Hushållsbekymmer nu ständigt "Gläd" förfölja
 Dertill lullstaden jag vill det icke fördölja.
17. För en uppmärksamhet jag nu lyttigt en tackar
 Poemet derpå jag i min fjärra närparcar
 In för publikken jag derpå höfligt mig lockar
 Farväl jag bejdar, på öfversänder spockar.

§ 4.

I egenskap af frågoupställare inlemnade
 mig Lars Larsson i Backen och Lars Larsson
 i Österkålen hvar sin förslag till diskus-
 sion så lydande: 1. Hvilket kan vara bättre
att mocka mull på myrjord än myra
på hårdjord? 2. Kan det vara till nyt-
ta eller ej att kvista sin barrskog?
 3. Bör ej landbrukare hafva sina
åkrar på hösten? (af Lars Larsson i Backen
 1. Spelar man kort för nöje eller för
att vinna pengar? 2. Hvarför får
skomakaren så gerna lungot?
 3. Hvarför smular man och hvad nytta
medför smussningen? (af Lars Larsson Österkålen
 och beslöts att dock först upptaga en från
 föregående möte quälmande fråga af Hem-
 ming Persson, så lydande:
Bör jordbrukaren skaffa sig biförtjenster?
 Frågan inleddes af den upptäckte
 Hemming Persson hvilken sade sig
 uppställt frågan därför att som det nu
 vore dåliga tider och i följd deraf ganska
 svårt för bönderna att slå sig fram, så
 kunde det nog med hänsyn dertill
 anses behöfligt att jemte jordbruket
 äfven skaffa sig några biförtjenster,

Wille dock för sin del förkastade sådana emedan man då försummade jordbruket hvilket för en jordbrukare vore det förnämsta och borde skötas omsorgfullt, i annat fall komme man på obestäm.

Carl Granlund. Österåsens Instämde med Hemming Persson i hand det angående den store jordbrukaren, den mindre däremot, som hade liten areal och i följd deraf liten afkastning kunde följaktligen lättare föda sig, och måste därför ovilkorligen hafva någon sorts befortjenst för att kunna existera.

Anders Löfdberg Österåsens Instämde i hufvudsak med Carl Granlund trodde att det berodde mycket på att hvilka befortjenster man egnade sig, ansåg skjutit och timmerkömning för dåliga fortjenster.

Lars Larsson Bäckens Instämde ansåg det naturligt att en jordbrukare först och främst skatte sin jord ordentligt, hann han mer vore det ju icke förkastligt att öfwen skaffa sig någon sorts befortjenst, såsom t. ex. hästhandel hvilket ju vore ganska lönande affär.

Carl Granlund Österåsens Instämde med Lars Larsson rätt i hans påståender att en jordbrukare först och främst borde sköta sin jord ordentligt, däremot hvad det beträffade handeln trodde talaren vore mindre fördelaktigt för en jordbrukare, synnerligen hästhandel emedan man då ej kunde vara hemma och sköta sitt jordbruk, ty skulle man sköta jordbruket ordentligt måste man ovilkorligen vara hemma.

Hemming Persson Österåsens Instämde med Carl Granlund deruti att ingen kunde

skata pind jord ordentligt, som ej vore hemmas,
trodde i motsetts till Lars Larsson att handel
ej vore att rekommendera för en jordbrukare,
ty i många fall ginge handeln dåligt, ja
lägen alldeles baksluges och foljden blefve
att man kom på obeständ och kanske slut-
ligen måste göra konkurs.

Anders Löfgberg Östertälten Ansåg
hönsskötsel och Kaninskötsel såsom
ganska lönande biförtjenster, dock sade sig
talaren icke hafva ^{förväntning} förnare men trodde
att det vore ganska fördelaktigt.

Lars Larsson Backen Widhöll sitt förre
yttrande, ville instämma med Hemming Örn
att handeln icke alltid och för alls ~~kan~~
vara så lönande, ville dock se den goda
sidan af saken, hvad hönsskötsel beträffade
som Anders Löfgberg förordat, på hörde den
till jordbruket och vore ej att anse som någon
biförtjenst

Olof Olsson Westertälten En riktig
jordbrukare borde ej befatta sig med något
annat än jordbruk, ty om han hade något
stort jordbruk skulle han dermed oövilkorligen
föda sig om det sköttes ordentligt. deremot
hvad det beträffade handtverksare och dylika,
som hade liten jord, så skulle de följa sig
med sitt handverk och hade blott ~~ett~~ jord-
bruket ~~och~~ biförtjenst

Carl Granlund Östertälten Instämde
med Olof Olsson men betvivlade Lars Larssons
yttrande, ty skulle man befatta sig med
handel finge man ej vara hemmas och
kunne i följd deraf icke sköta sitt jordbruk
med den omsorg det fordrade, man borde i så
fall hälla sig med inspektör

Lars Larsson Backen Wille icke förkastade
biförtjensten, men hade tänkt sig att man
änvä skulle kunna vara hemma och se
eftre att jordbruket sköttes ordentligt ty
mycket ~~och~~ man i alla fall bästa drängen
Widholm för öfrigt sett förre yttre.

Hemming Persson Österbålen Wille
fråga Lars Larsson hvilken biförtjenste han
aflyftade, skulle man icke handla jete
om man ej vara hemma, och dessutom blefve
det då som Larsson sagt, man hade jord-
bruket som biförtjenst, hvarjehuru till
handl fördrades ett godt kufford hvilket
icke wore allom beständ.

Lars Larsson Backen Ansåg Skrifning
och räkning som rätt atskingelärdas bi-
förtjenst för en jordbrukare och då kunde
man ju vara hemma och på samma gång
se eftre jordbruket. andra förtjenste såsom
skjuta och timmerbömyng wore mindre att
rekommendera, synnerligast som det wore
dålig förtjenst och man då öfren wore borta
Carl Granlund Österbålen anförde som
exempel för hur jordbruket sköttes då man
egnade sig att handla, Gunnar Jonsson i Waplan
hvilken innehad betydliga jordgenoms
som sköttes högst stillföredtällande.

Lars Larsson i Backen Förkastade det anförda
exemplet, Gunnar Jonsson wore icke jordbrukare,
hade blott jordbruket som biförtjenst.

Hemming Persson Österbålen Hvad Gunnar
Jonsson beträffade wore han kanske jämt-
lands störste jorddratt, men kunde derför
icka pågas wisa jordbrukare, wore hufvudsak-
ligen handlande och hade som sådan
sett länge in i samtiden än många annan.

hvarföre han och i sinom tid komme att
skrida ofantliga summor på sine jord-
egendomar

Olof Olsson Westerkålen. En jordbrukare
som uppsatte sig med skrifning och räkning
vare ej att räkna som jordbrukare, dessutom
vare det kanske något en på sentis som
vare kompetent dertill, och hur skulle
det för öfligt gett sig om hvarje jordbru-
kare blefve skrifvar, nej man måste
arbeta på sin jord det vare enda sättet
att behålla sin tofva, hade ej det och
sett hur på somliga orter jorden kommit
i bolagens händer, och hur ginge det då för
jordbrukaren, ville hellre för sin del försä-
kasslöjd som en mera påkostad biförtjänst.

Carl Granlund Westerkålen Vill instamma
med Olof Olsson, och derjämte påpeka att
man missförstått honom med afseende på
det exempel han nyss anförde (nemligen
Eunna Jonsson) hade blott velat visa
hur jordbruket sköttes då man egade sig

Magnus Larsson Kilen Man borde
äfven tage hänsyn till klimatiska för-
hållanden, en jordbrukare som innehade
god jord borde utslutande hålla sig
till jordbruket, då deremot en som hade
dålig jord der till på köpet frost och
månad allt som ofast inträffade, och
sådan kunde ju blifva nödsakad att skaffa
sig biförtjänsten för att ej råka i nöd.

Anders Persson Westerkålen Trodde icke
den som uppsatt frågan hade tänkt sig
andra förhållanden och på vår ort och här
vare klimatet temligen lika, ville för öfrigt
förkastade biförtjänsten för jordbrukaren.

Magnus Larsson Skow. Kunde nog
 hävda att frågeuppsättningen länket så,
 men klimatet vore ganska olika äfven
 på såd ort, synnerligast hvad frost beträffar.
Hemming Persson Östrikens Frågan
 afsedd blott Jämtland, och der vore nog
 klimatet i det närmaste lika äfverallt,
 det gick ej an att jemföra jämtland med
 andra län synnerligast i förda Sverige
 der klimatet vore mera tjenligt för jord-
 bruk, äfven i Jämtland kunde det nog vara
 någon skillnad såsom i fjellstrakterna,
 dock afsåg icke frågan fjellbänderna.

Olof Olsson hade föreslagit husslådor hvilka
 nog kunde vara bra och äfven had ganska
 mycket praktisera i ty att ha förfärdiga
 af sållet af Skakrinbor och Skaladul.
 Detta vore nog bra och fortjenadt all upps-
 muntran ty had vore vintequällarne ganska
 långa så att man nog kunde få till öfrig
 till sedan pysslaättning, men äfven detta
 hade en olagenhet, dertill förbrades fallen-
 het om man skulle kunna åstadkomma
 ett något mindre godt arbete, trodde för sin
 del att det ^{icke} finnes många jordbrukare
 som vore i besittning af denna fallenhet,
 det vore otvifvelaktigt flera som saknade
 den.

Harman afstutes discussionen af
 denna fråga hvilken också på
 fleras tillstyrkan skulle få utgöra
 svaret

Frågan afvyrades till diskussion af
följande fråga (af L. Larsson Österbålen)
Spelar man kort för nöje eller
för att förtjerna pengar?

Frågan inleddes af
Carl Granlund Österbålen hvilken
trodde att man kunde göra bägge delarna,
om pengar uppsattes spelade man na-
turligtvis för att vinna, om man då
tappade fortsatte man ändå för att ta
igen sin förlust, vunn man fortsattes för
att vinna mer, men ^{kortspel} ~~det~~ ^{var} ~~ingen~~
ting att rekommendera.

Hemming Persson Österbålen Det
vore nog tingen skada att spela kort om
man kunde finna något nöje deri utan
att uppsätta pengar, detta vore dock icke
fallet, men om pengar uppsattes då fanns
lust, då var man ej så nog, blott
man kunde klå kvacandra, det vore
dock det uestaste man kunde tänka sig,
hur många hade ej spelat kort allth
hvad han ägt och sedan ansett af ånger
åfrö sin dåliga handling jemte den märks
utskriften att hafva bragt sig själf till
tiggarskåpen, slutligen begått självmord.
Det fanns ett ordspråk med afseende på tjufvar
som såde att "man började med en knyg-
nål och slutet med en silfverstakt."
detta kunde åfrö tillämpas här, man
börjar med ett öre fortsatte med en
skrona parat slutet med hela sin
förmögenhet det vore således det
sämsta man kunde göra utan,
afseende på i hvilken samhällsställning
man befann sig.

Olof Olsson Westerbålen. Lade sig ej van
kortspelare, ej heller van af kortspel,
ville derfor instänna med Hemming Persson,
trodde att den som uppfann korten har
annat dem till att roa sig med, hade äfven
änket sig att det skulle gå att spela
kort blott till nöje och tidsfördrif.

Magnus Larsson Skien. Trodde ej att
kortspel vore något nöje, hade sig bekant
att korten blifvit uppfunna för en äre
för hvilka det också bäst passade.

Hels Larsson Österbålen. Ville bemöta
Olof Olsson, det finnes intet nöje i kortspel
med mindre än att pengar uppsattes

Olof Olsson Westerbålen. Ville icke tro
på den upplysning Magnus Larsson gifvit
angående hvorfor korten uppfunnits, en
äre kunde förstås med hvad som helst
helt enkelt några papperslappor gjorde här-
vidlag samma tjänst, som spelkort, ej heller
behöfdes några vissor för därar.
Desutom finnes många andra sätt att
spela bort pengar en just med kort, som
exempelvis Stainingar och dylikt med hvilka
man spelade bort ofantliga summor.

Anders Larsson Skien. Att spela kort
om pengar vore ett dåligt nöje, visserligen
kunde det medföra en viss spänning men
dette kunde icke sägas vara något nöje

Anders Löfdberg Österbålen. Kortspel
vore intet nöje, desutom sade talaren
sig veta att ingen kortspelare blifvit rik.
De fattiga borde icke inlåta sig på kort-
spel, de rika deremot som hade
mycket pengar kunde gerna spela bort
dem om de så behögade.

Magnus Larsson Tilen Instämde med
Olof Olsson deruti att korten visat icke
vore att fördöma blott de icke begagnades
till att spela om pengar med. Michell
satt föru ythande angående kortens upp-
finning, erindrade sig nu att han läst
derom i en bok, det var nemligen
en furste som blifvit vansinnig och
kortet hade uppfunnits för att roa och
förtrö honom.

Jonas Persson i Bole var af den åsigt
att man spelade kort blott för att förtjina
pengar och ej för nöje.

Olof Granlund Hattarum Wille full-
komligt instämde med Hemming Persson
Kortspel vore intet nöje med misbrö, än
att pengar uppsattes. Wille äfven med
någon ord bemötte Anders Engberg som
hade sagt att de rika gerne kunde spela kort
sina pengar, detta tyckte haleren vore
en märkvärdig åskådning af saken
ty vore man än aldrig så rik kunde man
ju blifva fattig om man spelade kort
sin förmögenhet kunde icke finna att det
skulle vara mer hedrande för en rik
att spela kort sina pengar än för en fattig.

Olof Olsson Westerkålen, Kunde det ej
spelas kort med nöje utan att sätta pengar
så ville äfven han instämna, men ville dock
fortfarande tro att det ginge roa sig med
kortspel utan att sätta pengar.

Hemming Persson Österkålen Hade äfven
svårt för att tro det korten uppfunnits
för en däre ty ^{en sådan} kunde förtrö med
lika bra med hvad som helst, det gick åt-
minstone ej bättre att förtrö honom med kort än
med någonting annat.

Jonas Persson Båh. Wille som bevis för kortspellets förverplighet anförda spelbanken i Monte Carlo ty der begingos nästan dagligen själfbord af sådana som der först spelat kort sin förmögenhet.

Carl Granlund Österås. En del fann nog nöje i kortspel utan att sätta pengar, andra åter icke, trodde för öfrigt att till de största penningsummar som kortspelades begagnades icke kort, det fanns ju så många andra spel som begagnades och hvad Monte Carlo beträffade, trodde han minst af allt att der begagnades kort. Härunder förklarades diskussionen afstutas, och skulle densamma äfven få utgöra kortet.

§ 5.

Till ordförande för nästkommande möte valdes Jonas Olafsson, och till vice ordförande Erik Olafsson båda från Österås.

§ 6.

I likhet med föregående möte valdes äfven nu en medlem att under nästa möte underhålla, och blif dertill utsedd Per Larsson i Båh.

§ 7.

Besluts att nästa möte kommer att hållas inom 3 veckor eller Söndagen den 14 Decemb., 1890 vid den vanliga tiden k. 4. e. m.

Härefter förklarades mötet slut.

Justeras:	Tag som ofwan.	
Per Larsson	Nils Persson	Olof Granlund.
Granlund	Ordförande	Sekreterare